

Kako funkcionira ljudski um

(Slika i zvuk znanosti)

Lyndon LaRouche mlađi

LPAC, 8. listopada 2008.

...[Ovo moje izvješće daje uvodni osvrt se na znanstvena otkrića [članova LYMa, Chris-a i Sky-a] od odsudne važnosti glede jedinstvene prirode ljudskog znanstvenog i političkog stvaralaštva kao takovog. ... Moje napomene ovdje imaju namjeru samo smjestiti čitanje i diskusiju izvješća koje oni pripremaju na pravo mjesto.

... Ovakvo izbjegavanje ove građe primjereno je—naročito kod članova pokoljenja takozvanih '68-aša'—učincima okrutnog, neprestanog uništavanja proizvodnih moći radne snage koje se oslanjaju na znanost, kroz desetljeća nakon proljeća 1968. Radi se o činjenici da je nakon fiskalne godine 1967.-68. došlo do neprekinutog pada fizičke ekonomije SADA, po glavi i po četvornom kilometru zemlje. Svako drugo mišljenje o tim stvarima je ili jednostavno neznavnačko ili namjerna krivotvorina i prijevara.

...

Od svih pitanja koje postavlja sadašnja, svjetska kriza fizičkog raspada sadašnjeg svjetskog monetarno financijskih sustava, najodsudnija je činjenica potiskivanja, sa svih strana i od svih, spoznaje o ulozi ljudskog stvaralaštva pojedinca u određivanju relativne fizičke produktivnosti radne snage u gospodarstvima, mjerene u fizičkim mjerilima, po glavi i po četvornom kilometru.

Treba naglasiti, da praktički nijedan učenik koji je završio gimnaziju ili diplomirao na sveučilištu nakon po prilici 1968. nema nikakvog stvarnog, jednostavnog poimanja što znanstveno i srodno stvaralaštvo u stvari znači u praksi. Problem je najzapažljiviji kod učenika kad pogrešno shvaćaju matematiku na ploči kao fiziku. Stoga pojava uloge stvarnog stvaralaštva unutar LYMovog rada pogotovo radova „u Podrumu“ od najvećeg je značenja u obradi krize koja prijete čitavom čovječanstvu u sadašnjem trenutku.

U ovom do sad naznačenom najvažnije je stoga usredotočiti pozornost na činjenicu da sadašnje uobičajeno pouzdanje na liberalizam i njegov pojam statističkog određivanja u mjerenjima i predviđanjima neto uspješnosti gospodarstava isključuje svaki kompetentni pojam ljudskog stvaralaštva na najsuroviji i bezobzirni način. Odatle urođena nekompetentnost glede dugoročnih predviđanja među svim mojim znanim rivalima, obuhvaćajući i potencijalne rivale u mojoj vlastitoj udruzi.

Poglavito zbog takvih grješaka često sam bio prisiljen suprotstaviti se svojim vlastitim suradnicima, a često to je bila posljedica njihovih pokušaja umilostiviti uobičajena mišljenja koja se susreću kod raznoraznih slojeva stanovništva, naročito moralno trulog vodećeg tiska, kao što su ideologije Washington Post-a ili New York Times-a.

Slično tome imamo ideološke pritiske na moje suradnike, koji su odraz urođeno protu-znanstvene sklonosti takozvanog pokoljenja „bebi-bumera“ i njihovog utjecaja unutar Kongresa i drugdje. To obuhvaća pojave pritiska pripadnika istog društvenog sloja na moje vlastite neposredne suradnike koji dolazi od populacije općenito. Taj splet intelektualno i moralno korumpirajućih vanjskih upliva na naš rad mora se raspoznati kao nešto što predstavlja širu, prožimajuću, sustavno tragičnu činjenicu koja upravlja masovnim ponašanjem nacija i njihovog pučanstva sve do sada.

Baš upliv tih nagrizajućih vjerovanja bio je najznačajnija djelotvorna politička snaga koja je prouzrokovala sadašnju krizu raspada ne samo SADA, već obiju Amerika i Europe općenito.

Trulež zvan „Liberalizam“

Moramo istaknuti u ovoj točno određenoj vrsti rasprave, opći uzrok sklonosti prema krizi sloma, poznatoj u europskoj kulturi i njenim bliskim prethodnicima, je uzrok kojeg je povjesničar i

Peter Martinson i Tarrajna Dorsy. pripadnici „Podrumske skupine” 2007. g. rade na sfernoj geometriji. „Pojava uloge stvarnog stvaralaštva u radu LaRouche-evog pokreta mladih”, napisao je LaRouche, „posebno u 'podrumskom radu', ima najveće značenje kod raščlambe krize koja prijeti čitavom čovječanstvu u ovom trenutku.

dramaturg Eshil naznačio u svom *Okovanom Prometeju*—zabrana znanja o zakonitosti i načelu znanstveno - gospodarskog stvaralaštva (na pr. „vatre”) koju je olimpski Zeus propisao. U svim znanim imperijama, uključujući Rim i poslije njega, kao i u babilonskoj tradiciji ranije, opće potiskivanje stvaralaštva kod velike većine pučanstva svojstveni je korijen svih i svakog velikog zla i njegovih posljedica, udesa nekoć moćnih kultura.

Kao što sam ponovno (jučer) naglasio ... sistematski neuspjesi u modernoj europskoj fizikalnoj znanosti i ekonomiji

bili su uglavnom posljedica uvođenja kako to zovemo anglo-holandskog „liberalizma” kojeg je Paolo Sarpi postavio na pretpostavkama luđačke metode srednjovjekovnog Williama od Ockhama (Occama), koji je bio glavni izvor lude izopačenosti koja se izražava u razmišljanjima liberalizma glede moderne fizikalne znanosti i društvenog života uopće.

Povrh svega, ličnosti René Descartesa i njegovi izrodi, pa uglavnom mitski Isaac Newton, bile su najsuruvije razorne snage unutar podučavanja i primjene moderne znanosti, kao i aksiomatski korijen urođeno razorne prirode mizantropskog pojma političke ekonomije u sprezi s imperijalističkim lordom Shelbourne-om, odnosno njegovim lakejem Adamom Smithom. Ne postoji znanost vrijedna tog imena ni u jednom vidu ekonomije čiji trag ne možemo slijediti od gotovo sifilitičnog upliva prijavih 'sporrans' torbica [vrsta škotskih torbica] Davida Humea i Adama Smitha.

Kao što sam naglasio, ponovno, (na jučerašnjem sastanku), da bismo našli kompetentan trag te perverzije neugodna mirisa znane kao moderni europski, anglo-holandski liberalizam, moramo uperiti pogled na mletačkog nastranog tipa znanog pod imenom Paolo Sarpi, nasuprot pozadine ranijih djelovanja krugova mletačkog Francesca Zorzi-ja (ili „Giorgi”-ja) kao bračnog savjetnika engleskog kralja Henryja VIII. Bitne odlike te priče teku ovako.

Srednjovjekovni sustav vlade normanskog viteštva, koje je i samo, sa svoje strane, bilo pod kontrolom sustava lombardskih investicionih banki mletačke financijske oligarhije, raspao se u 14. stoljeću kad se Europa srozala u Novi mračni vijek. Kasniji, sretni ishod ove inače katastrofalne europske krize, bilo je utemeljenje moderne europske civilizacije posredstvom događaja koji su svi kročili sve bliže ekumenskom Koncilu u Firenci.[†] Mletačka reakcija protiv velike Renesanse imala je svoj izražaj na najznačajniji način u događajima koji su započeli orkestriranim padom Konstantinopolisa i neposrednim zbivanjima odmah nakon toga. Rast mletačke sile, koji je uslijedio kao posljedica pada Konstantinopolisa, dovela je do golemih vjerskih ratova od 1492. – 1648., koji su počeli istjerivanjem Židova iz Španjolske.

[[†] Vidi William F. Wertz mlađi, „Towards a New Council of Florence [Prema novom Koncilu u Firenci], (Wash., D.C.: Schiller Institut, inc., 1993.). Introduction [Uvod]: str. 1-55], na engleskom.

Trud Mlečana i njihovih habsburških marioneta u uništenju učinaka Renesanse, došao je u sukob s rastućom silom moderne države nacije, a tipičan primjer tog rasta bila je Francuska Luja XI i

Engleska Henryja VII, koje su bile konkretno oličje rada Renesanse. Taj sukob između sila habsburške stranke pod mletačkom kontrolom i stečevinom načela Renesanse, sustavom moderne države nacije, nagnao je Mletačku stranku na napore podijeliti Europu između dviju sukobljenih stranaka. Mletci su pothranjivali razdiobu korupcijom i kontrolom nad očigledno ludim Henryjem VIII od strane Zorzija, kardinala Polea, Thomasa Cromwella i drugih, a ta razdioba do koje je došlo zbog prebjega Henryja VIII, koji je Europu raskolio sve do današnjeg dana, na uglavnom nominalno katolički habsburški dio i protestantski. Odatle, vjersko ratovanje u vremenu od 1492.-1648., koje je kako je to povjesničar Friedrich Schiller opisao, bilo u vidu borbe ljudi s ljudima, gdje ljudi nisu bili ljudi već zvijeri.

U tom razdoblju ishod Koncila u Trentu od 1542.-63. bio je međusobno ovisni odnos između samog Koncila i rasta moći mletačke stranke Paola Sarpija. Sarpi je nastavio smjer kojeg je ranije pokrenuo Zorzi svojom ulogom bračnog savjetnika vladara koji je, pod njegovim uplivom, postao poludjeli krvnik Henry VIII.

Neposredne posljedice te nove razdiobe Europe protiv sebe same, potrajale su u vidu vjerskih ratova kojima su dirigirali Mletci sve do prihvaćanja Vestfalskog mira 1648.g. kojim je dolična odlika europske civilizacije postala ponovno mogućnost, no kao što je Gottfried Leibniz istaknuo, s veoma problematičnom, trajnom razdiobom protestantskih od katoličkih dijelova.

Međutim, poraz 1648.g. uzroka vjerskih ratovanja, s jedne strane osujetio je habsburške interese, no ostavio je nastajuću superiorniju silu sjeverne, pomorske Europe u rukama u biti zlih, liberalnih sljedbenika Paola Sarpija.

Naša američka stečevina

Da bismo naznačili važnost stvaranja naših SAD-a moramo svoju nakanu vratiti na njene bitne izvore, s posebnom pozornošću na rad Kristofora Kolumba.

Kolumbo, đeneveški pomorac u portugalskoj službi upoznao se s nakanama tad već pokojnog kardinala Nikole Kuzanskog, negdje oko 1480. Bio je poglavito Kuza koji je propisao stvaranje moderne države nacije svojim uratkom *Concordancia catholica*, i ne samo utemeljio modernu europsku znanost, već i naznačio iznova metodu svake kompetentne znanosti, svojim djelom *De docta ignorantia*, te radovima svojih odanih sljedbenika kao što su bili Leonardo da Vinci i Johannes Kepler i drugi. Isti taj Kuza prepoznao je, iz posljedica osvajanja Konstantinopolisa i naknadnog raspada velikog ekumenskog dogovora na Koncilu u Firenci, da je europska civilizacija bila u procesu novog pada. Kuza je usmjerio pozornost svojih suradnika i sljedbenika na važnost plovidbe preko velikih oceana s nakanom obnove europske civilizacije izvana. Plovidba Kristofora Kolumba do obiju Amerika bila je izravni ishod njegovog usvajanja Kuzinog savjeta.

Posljedice Kolumbovih plovidbi otkrića s tom namjerom, donijele su nam pojavu naših Sjedinjenih Država, čiji najistaknutiji početak imamo u osnutku Plymoutha i kasnije Massachussettsa, engleskih kolonija u Novoj Engleskoj u razdoblju od 1620.-1688. Taj proces u samoj Sjevernoj Americi apsorbirao je mnogo veće kvalitete od priljeva imigranata iz raznih krajeva Europe. Najbolji naseljenici donijeli su sa sobom privrženost najvećim dostignućima europske civilizacije, a ona su uglavnom bila lišena stiska oligarhijskog nasljeđa na nacije i kulture Stare Europe.

Tako je, dakle, naša republika utemeljena kao ustavna država nacija pod predsjedničkim sustavom radije nego osakaćeni oblik samoupravne vlade koju predstavljaju parlamentarni sustavi tipični za zapadnu i srednju Europu sve do današnjeg dana. Glede stvari koje se odnose na znanstveno i srodne izražaje stvaralaštva, za razliku od sljedbenika Britanske istočno indijske tvrtke, kao što je sudac Lowell, najznačajnija odlika specifično američke republikanske kulture je isticanje poticanja znanstvenog i srodnog stvaralaštva tipičnog građanina naše nastale republike.

Nakon tog vremena, posebice nakon veljače 1763. i Pariškog mirovnog ugovora, koji je uspostavio Britansku istočno indijsku tvrtku kao anglo-holandski liberalni imperij u privatnoj upravi, mi smo se u našim SAD-ama razdijelili, čak i u svojoj znanstvenoj kulturi, na domoljubnu tradiciju u sprezi s Leibnizom i prevarantski, anglofilski oblik liberalne tradicije Paola Sarpija, a tipičan primjer je nasljeđe Renéa Descartesa i prevaranta Isaaca Newtona.

Sarpijeva prijevara

Nakon ovog općeg uvoda prenijet ćemo sad diskusiju na jezgru problema.

Strateški problem, kao što ga je odredio Paolo Sarpi i njegova kulturnološka politika, bio je pokušati neutralizirati učinke stvaralaštva, koje su poticale strateške mjere naprimjer Kuzinih sljedbenika

kao što su bili Luca Pacioli, Leonardo da Vinci, Niccolo Machiavelli i Johannes Kepler, dopustivši stanovit stupanj tehničkih inovacija, no nedopustivši

išta što bi sličilo načelu stvaralaštva, gdje su tipičan primjer bila otkrića Kuze, Paciolija, Leonarda i Keplera. U tu svrhu, dok je Sarpi svrgnuo autoritet Aristotela, zamijenio ga je s pomamnom, empiričkom ludorijom koju je posudio od srednjovjekovnog Williama od Ockhama.

Glede toga moramo jasno vidjeti i podudarnost između filozofija Aristotela i Ockhama.

Obojica, kao i Aristotelov sljedbenik Euklid, smještaju znanje unutar granica slijepog vjero-

Ioannis Keppleri
**HARMONICES
MUNDI**
LIBRI V. QUORVM

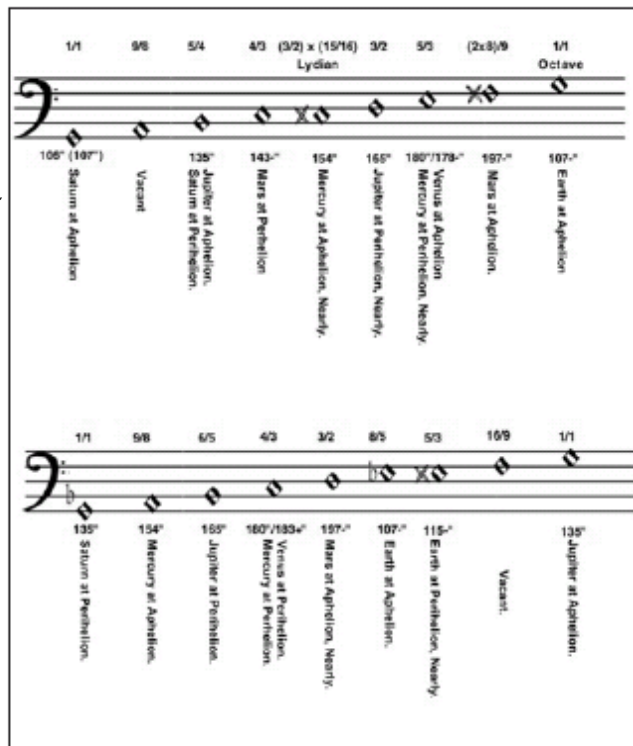
- **UVOD**
- Tehnički savjet
- Zahvale
- Arhiva
- Kontakt
- **KNJIGA I**
- **KNJIGA II**
- **KNJIGA III**
- **KNJIGA IV**
- **KNJIGA V**

Johannes Kepler (1571.-1630.) dao je modernoj znanosti njenu prvu, praktičnu, znanstvenu koncepciju astronomskog svemira. Ove ilustracije su iz LaRoucheevog Pokreta mladih i njihovog „Podrumskog“ projekta o Keplerovom Skladu svijeta. LYM razlaže ovo monumentalno djelo uporabom animiranih grafikona i glazbenih primjera (www.wlym.com/animations).

Slika dolazi iz Keplerove naslovnice njegovih Rudolfskih tablica iz 1627. To djelo pokazuje Kopernika i Tihu Brahe u središtu, dok ih Hiparh i Ptolomej promatraju. U podnožju, lijevi pano pokazuje samog Keplera radeći pod svijetlom svijeća.

Glazbena ljestvica prikazana ovdje dolazi iz Keplerovog Sklada, i pokazuje „tonalitete“ harmoničkih putanja planeta (Može ih se čuti na navedenim web-stranicama). Gore je dur-ljestvica, dole mol.

vanja u izvjesnost osjetila, kao što je to činio i Sarpijev apologeta René Descartes. Razlika leži uglavnom u Sarpijevom kultiviranju inovacije do stanovite mjere, koja ne bi vodila do aktualnog znanstvenog znanja i njegove primjene. Sa Sarpijem, naročito u izražaju njegovog utjecaja kod Descartesa i sljedbenika kartezijanskog empirizma u 18. stoljeću kao što su de Moivre, d'Alembert i prevarant Euler, pa Lagrange, ili još jedan prevarant Augustin Cauchy kasnije, algebarske i srodne matematičke formule proturene su kao zamjena za vrste univerzalnih zakonitosti fizikalne znanosti, gdje su tipičan primjeri, izravno, rad Keplera, Fermata, Leibniza, pa (posredno) Gaussa, Bernharda Riemanna, Maxa Plancka i Alberta Einsteina—u suprotnosti s takvim krivotvoriteljima kao mehanistički Ernst Mach ili još gori skup sljedbenika krajnje opakog Bertranda Russella.

U svim slučajevima Sarpijevog empirizma i njegovim modernim pozitivističkim izraslinama, pretpostavlja se prvotno postojanje pukih formi, koje postaju opći skup proizvoljnih pretpostavki vjerovanja a njega nadomješta jednostavniji skup a priori definicija, aksioma i postavki u biti aristotelovske Euklidove geometrije. Na taj način, kao što je Descartes izravno propisao ovaj moderni empirijski oblik takozvanog „znanstvenog“ iracionalizma, nikakav ustupak se ne dopušta aktualnom otkriću ikojeg ustvari univerzalnog načela našeg svemira, kao što je Keplerovo jedinstveno originalno otkriće gravitacije.

Ono po čemu se, prema Albertu Einsteinu, razlikuje odlika originalnosti kod Keplera je originalnost Keplerova otkrića dokaza koji pokazuju da njegovu zakonitost univerzalne gravitacije određuje ironična jukstapozicija ljudskih osjetilnih organa vida nasuprot (harmonički poredanog) sluha, točno isto kao što Max Planckovo otkriće kvantne zakonitosti ostaje nužna alternativa mehanističkoj krivotvorini patološke takozvane kvantne mehanike mehanističkih i russellitskih tipova. Kepler razvija temelje tog odsudnog tumačenja na osnovi svog općeg otkrića u uvodnom dijelu svog rada u univerzalnoj harmoniji.

Kao što je Einstein isticao, postavljanje Keplerovog rada za podlogu praktičko-znanstvenog temelja moderne matematičke fizike, vodi Einsteina do naglašavanja da je svemir samoomeđen, naprimjer Keplerovom harmonički uređenom zakonitosti univerzalne gravitacije, pa je prema tome matematički konačan, ali bez vanjskih granica.

Osebniji genij Keplerova otkrića u tom smislu je odsudni eksperimentalni vid demonstracije da ni vid ni sluh nisu u podlozi zakonitosti univerzalne gravitacije. Umjesto toga gravitacija je, kao što ju je jedinstveno otkrio Kepler i nitko drugi, prvenstveno otkriće u znanosti općenito, koje nam pokazuje način kako je um pojedinca, ljudskog bića, sposoban otkriti zakonitosti koje vladaju činjenicama koje nam čula podastiru kao da su one [zakonitosti] izvan i iznad njih [čula].

Ovo otkriće, kad ga svaki kompetentni školski razred gdje se predaje znanost shvati kako treba, vodi nas općem pojmu onog što bismo mogli zvati „znanstvenim mjernim priborom“. Kad vidimo da su ljudski vid i sluh tek pribor koji nam je dostavljen u paketu sa smrtnim ljudskim tijelom, onda ćemo biti sposobni dosegnuti veće širine u poimanje opće teorije znanstvenih mjernih pribora, koji nas usmjeravaju na saznanje da djelotvorna odlika postojanja svemira nije u obliku kojeg naznačuju čula. Čula tek zapažaju sjene stvarnosti koje su obrisi radije nego stvarnost univerzalnih zakonitosti. Tako onda mi nastavljamo od danih čula na dodatne naprave koje uzimamo kao pribor ispitivanja mikrofizičkog i kozmičkog područja.

Taj slučaj je dovoljno dobro prikazan u Keplerovim početnim odlomcima *Harmonije*. Sky Shields i njegov tim, koji sad rade na odsudnom radom Riemanna, vode u smjeru proučavanja ironija koje su zajedno istraživali Max Planck i Wolfgang Köhler u Köhlerovom djelu *Mentalitet čovjekolikih majmuna*.

Ovo su dakle aspekti ranije diskusije, koji nisu zastupljeni u prijašnjim opisu ove problematike.